

Oblíbená spisovatelka si užívá úspěchu svého nového románu Veselí a pracuje na scénářích ke svým bestsellerům.

„Nedokázala bych žít ve vztahu, kde se při hádce šeptá a o ničem se nikdy nemluví.“

Dokonalá rozhodně nejsem

Se spisovatelkou Radkou Třeštíkovou (37) jsme si povídaly o její páté knize, sladce bolavých návratech domů a nástrahách manželství dvou kreativních bytostí.

TEXT: JANA UHLÍROVÁ

Sešly jsme se na křtu vaší nové knihy Veselí. Je vtipná, ale veselá moc není...

To neříkejte, že veselá není. Psát vtipně je těžké. Málokdy má člověk náladu si sednout a psát vtipy. Bylo pro mě těžké udržet linku tak, aby komediální nádech zůstal, přestože se v knize dějí tragické věci. Chtěla jsem, aby i v tragice byla obsažena určitá lehkost.

Do jaké míry je kniha autobiografická?

Není to deník ani autobiografický román, ale píšu o prostředí, které důvěrně znám, takže autobiografické prvky v ní najdete. Potřebovala jsem si v sobě hodně věcí ujasnit, proto trvalo sedm let od nápadu až do finální realizace. Když jsem psala o rodné Moravě, záměrem nebylo nikoho urážet nebo si dělat legraci.

Máte už z rodného kraje ohlasy na knihu?

Ohlasy byly velmi pozitivní, až jsem z toho nemohla dýchat a byla nadšená. Baví mě sledovat, když lidé sdílejí své dojmy a píšou, že knihu měli přečtenou přes noc. Až je mi líto, že čtou tak rychle, vždyť je do toho vloženo tolik práce!

Co vy a čtení – sledujete i jiné české autory?

Sleduju a snažím se je zviditelňovat na sítích, ráda dávám tipy. Nedávno jsem dočetla To nejlepší pro všechny od Petry Soukupové, předtím několik knih Aleny Mornštajnové a teď se těším se na nového Patrika Hartla. U knih neodpočívám, čtu je rychle nebo je prozkoumávám z hlediska psaní, což je autorská deformace. Unikám méně do cizích světů, než když jsem ještě sama nepsala.

O čem bude vaše další kniha?

Mám něco rozpracovaného, ale bohužel není čas. Lákalo by mě napsat psychothriller, mám ho v hlavě. Rozepsala jsem i knihu povídek, které mám ráda jako žánr, ale napsat dobře povídku umí málokdo. Toužím napsat knihu povídek tak, aby dohromady tvořily celek se zajímavou linkou. Takže ještě uvidím, do čeho se pustím. Navíc mě většinou neče-

RADKA TŘEŠTÍKOVÁ

- Pochází ze Zlína a vystudovala práva na Právnické fakultě Univerzity Karlovy.
- Sedm let působila ve funkci firemního právníka.
- Vydala knihy Dobře mi tak, To přší moře, Bábovky, Osm, v září jí vyšla kniha Veselí.
- Napsala scénář ke komedii Po čem muži touží.
- Je vdaná za fotografa Tomáše Třeštíka, se kterým má dceru Elu (5) a syna Jonatana (3).

kaně osvítlí námět, o kterém jsem nevěděla. Nechávám věci ke mně přijít samy, protože tak vznikají nejlépe.

Proč jsou v centru vašeho psaní vztahy?

Píšu o tom, co znám, protože neumím psát o věcech, které jsem nezažila. Proto píšu o dětech, rodičích, zkrátka o věcech, které mám prožité a odšmírované.

Poprvé jste napsala i scénář a výsledkem je film Po čem muži touží. V čem je psaní scénářů jiné oproti knihám?

Že vám pořád do toho někdo mluví. Ve finále zjistíte, že je to přínosné pro výsledek. Jsem zvyklá pracovat sama a scénáře jsou příjemná změna, kdy jsem mezi lidmi, takže je vítám.

Jaké bylo vidět svůj scénář v kině?

Jako by vám v pokojičku ožily všechny vaše hračky. Nikdy předtím jsem neviděla, aby se texty rozpoehybovaly, postavy dostaly obličej a projevíly se na plátně. Byla jsem nadšená. I práce na scénáři byla zábavná, moc jsem se na ni těšila, protože jsem v té době psala knihu

Osm, což pro mě bylo psycho.

Jak vnímáte kritiku?

Hezké věci se poslouchají lépe než těžká kritika. Jasně, že vás to mrzí, protože za vším je spousta práce. Ale nikdo nemůžeme očekávat, že se tvorba bude líbit všem. To byste nemohla dělat nic. Když jsem se rozhodla vytvářet pro lidi něco, co záleží na osobním vkusu, musím být na kritiku připravená.

Takže si kritiky čtete?

Ano, určitě. Neuzavírám se do bubliny, kterou bych si vytvořila na sociálních sítích z fanoušků, kteří by mě jen plácali po ramenou. Nebudu ze sebe dělat blba, co potřebuje pochvaly a není otevřený konstruktivní kritice.

Kdo je prvním kritikem vašich rukopisů?

Poslední knihu Veselí jsem dala jako první mámě. Potřebovala jsem, aby si to přečetla, abychom si vzájemně ujasnily, že to cítíme stejně. Potřebovala jsem si s ní vyřešit vztah i mezi řádky, který je v knize schovaný

„S postupem času mi najednou dochází, že by se člověk měl ke svému tělu chovat s mnohem větší pokorou.“

a je schopna ho vyčíst jen ona. Kdyby řekla, že nechce, aby kniha vyšla, nevyšla by. Ale řekla, že se jí moc líbí, a mně spadl obrovský kámen ze srdce.

Jsou v knize věci, které jste jí nikdy neřekla a teď se je dozvídá?

Nebylo to o konkrétních větech nebo slovech, ale cítila něco, co jsem jí prostřednictvím knihy chtěla sdělit a co jsme si díky ní vyřešily. Najednou se desky rodičovského vztahu s dítětem a vnímání kontextu vzájemných vztahů v rodině hnuly. A myslím, že správným směrem.

Jak často se vracíte na Moravu?

Od smrti tatínka velmi málo, od odjezdu mámy do ciziny ještě méně a teď výjimečně. Miluju ovšem Zlín, kde mám celou zbývající rodinu. V létě jsem byla na Moravě i s dětmi, protože přiletěla máma. Děti tam byly nadšené. Jsou z poloviny Moraváci a chci, aby to v nich zůstalo a ke kraji si našly vztah.

Váš manžel je známý fotograf Tomáš Třeštík. Jak se žije dvěma kreativním lidem, kteří pracují doma a mají dvě malé děti?

Není to snadné. Asi by bylo jednodušší, kdychom odvedli děti do školky, řekli si ahoj, každý šel do svojí práce, potom se z ní vrátili a věděli, že jsme oba unavení. Takhle se pořád dohadujeme, kdo toho má víc, a navíc je těžké rozpoznat, co vše je práce, a kdy u počítače už jenom koukáme. Největší problém je, že v duchu pracujeme a není to vidět. Kdyby člověk něco manuálně vytvářel, tak druhý pozná, že pracuje. My to nepoznáme, z čehož vznikají konflikty, které už umíme rychleji nebo pomaleji zpracovávat.

Takže manželství založené na kompromisech.

Máme to s Tomášem pořád na hraně a jsem ráda, že nejsme jediní. Naše manželství funguje na neustálých kompromisech, každý jsme úplně jiný, ale zatím nás to baví a vztah máme pestrý a veselý. Je to nahoru dolů jako na horské dráze, což je emočně vyčerpávající. Na druhou stranu si myslím, že bych nedokázala žít ve vztahu, který je citově plochý. Často si říkám, zda vlny dělám já. Potřebuju pořád něco cítit, nemám ráda, když se nic neříká a při hádkách se šeptá. To mě děsí. Přijde mi to dokonalé až sterilní. Mám ráda, když jsou vztahy plné života.

Působíte jako dokonalý obrázek úspěchu – prodáváte bestsellery, staráte se o dvě děti, cestujete, cvičíte jógu. Vážně všechno zvládáte na 100%?

SLAVNÁ RODINA

Z prvních reakcí z rodného kraje na novou knihu *Veselí je Radka Třeštíková* nadšená.

Ela a Jonatan s babičkou, dokumentaristkou Helenou Třeštíkovou.

S Tomášem Třeštíkem jsou manželé už pět let.

Vždycky ne. Ani se nesnažím nijak posilovat obrázek toho, že bych byla dokonalá. Na sociálních sítích na sebe ráda něco napráskám, jsem upřímná. Když se mi něco nepovede, tak to řeknu. Když se moc prožívám, tak to řeknu také. Nevyhýbám se sdílení faktu, že chvílemi selhávám úplně stejně jako všichni ostatní. Občas vypadám příšerně a dokonalá rozhodně nejsem. Myslím, že jsem docela komplikovaný člověk.

Z vašeho Facebookového profilu to takhle moc nevypadá. Sledují vás tam desetitisíce fanoušků. Máte hranici, co s nimi sdílet, a co už ne?

Je to o tom, kolik toho sdílím, ne co sdílím. Nechci tvořit obraz dokonalé rodiny pořád na dovolené nebo ukazovat, jen že mi vyjde kniha, aby lidé měli pocit, že žiju nereálnou pohádku. Sdílím i normální běžné věci – že jsem unavená, pohádali jsme se, něco se nepovedlo a děti udělaly ostudu. Sdílím od všeho trochu, jen se snažím hlídat množství.

V pořadu Show Jana Krause jste se zmínila, že se nebráníte ani rozšíření rodiny. Platí to stále?

Nebráním se tomu, protože když vám ti smraďoši začnou odrůstat, tak vám miminko chybí. Jsem nalomená, když vidím kočárky a těhotné ženy. Pak mě doma děti vytočí a zase se uklidním. A taky vnímám, že Tomášovi dvě děti stačí. U tří dětí by měl vztah být o tom, že se oba chtějí velkou měrou podílet na výchově a péči. Nechci být vynervovaná ženská, která si splnila sen o třech dětech, ale řve na ně, nemá na ně čas, nestíhá nebo je odkládá. Teď se to u nás se dvěma dětmi hezky usadilo, takže nevím, jaký vítr by vneslo třetí.

Ostatně čas na rozmyšlenou ještě máte, dneska rodí ženy i po čtyřicítce.

To je pravda, naše generace se rozhodla mít děti pozdě, ale já když jdu občas ze hřiště unavená a děti pořád běží, říkám si, že jsem je měla mít dřív. Jsme fyzicky vyčerpáné a můžeme si za to samy. S věkem člověku dojde, že i k tělu by se měl chovat s větší pokorou. Rodit ve čtyřiceti je prostě jiné než ve třiceti. Myslím, že se všechno ještě posune, že jsme takoví novátoři a na naší generaci se testuje, jak to bude v budoucnu fungovat. Možná ženy fakt zjistí, že to tak nejde, že se to musí posunout zase trošku zpátky. ♡